

LÉTA SÁNDOR

LEGYEN A TI HITETEK SZERINT

Mt 9,27-31

Jézus valahányszor gyógyított, mindig hitet követelt: hiszed-e hogy meg tudom tenni? Úgy is mondhatnánk, hogy nem Jézus volt a gyógyító, hanem a beteg ember gyógyította meg saját magát hite, a gyógyítóba vetett bizalma által. Mint a felolvasott esetben: Jézus gyógyító hírében állott. Nemhiába, hogy ahol elhaladt, mindenütt melléje szegődtek a betegek, a gyógyulás reményében. Két vak szegődik melléje: Jézus megkérdezte tőlük: hiszitek-e hogy meg tudom ezt tenni? Igenlő válaszukra Jézus ezt mondotta: Legyen a ti hitetek által! Vagy a vérfolyásos asszony esetében: aki hátulról érintette meg az előtte menő Jézus ruhájának a szegélyét a gyógyulás reményében és hitében. Jézus észrevette, megfordult és ezt mondotta: Bízzál, a te hited megtartott téged! És a nő meggyógyult.

A mai modern technika és technológia világában, ahol az uralkodó elem az értelem, újból fel kell fedeznünk a hitnek erős és megtartó világát. Ez azért is lényeges, mert a mai tudósok kezdik megérteni, hogy a hit, a remény mennyire befolyásolja a fizikai világunkat és testi egészségünket, épségünket. Ezáltal feleletet kapunk a bibliai titokzatos gyógyításokra is, amelyeket Jézusnak tulajdonítottak. Meglátjuk, hogy nincsen semmi csodálatos, titokzatos bennünk, csak egy lelki folyamat, amelyik kihat és befolyásolja fizikai-teszt-biológiai életünk működését.

Egy könyvet olvasok: Joan Borysenko Törödni a testtel és figyelembe venni a tudatot címmel. A könyvben az író nő a Hit és remény ereje című fejezetben leír egy megtörtént esetet: az orvos egy súlyos rákos beteget kezel. A rák az immunrendszerrel súlyosan megtámadta. Az orvos az akkor hitelt érdemlő Krebiozen orvossággal kezelte a beteget. Rövidesen a rák terjedése leállt és a daganat is eloszlott. A beteget hazaengedték, mint aki látszólagosan meggyógyult. Néhány hónappal később az a hír terjedt el az újságokban, hogy a betegnek adott gyógyszer hatástalan, nem ér semmit. A volt beteg erről tudomást szerzett és daganata kiújult. Az orvos gyanakodva, hogy a beteg a hír hatására, az orvosságban megingott hite következtében esett vissza a betegségbe, azzal vigasztalta, hogy ő tökéletesítette a gyógyszert és ezzel fogja kezelni. Lényegében a beteget egyszerű desztillált vízzel kezelte. Az eredmény nem maradt el. A daganat újból eltűnt, a beteg helyrejött. De pár hónap múlva a kutatások behizonyították, hogy a Krebiozen nem ér semmit. A következménye az lett, hogy a beteg kiábrándult, nemcsak a gyógyszerből, de a kezelőorvosából is; a daganata ismét kiújult nemsokkal utána a beteg meghalt. Az író nő következtetése az, hogy a magatartásában és hite orvosában és a gyógyszer hatásos voltában nagyban befolyásolhatja bizonyos mértékben a betegség kimenetelét.

Nem ugyanez történhetett-e Jézus idejében is, a gyógyításai következtében. Ő is azt követeli betegeitől, hogy higgyenek benne: „hiszed-e, hogy meg tudom ezt tenni?”

A beteg a gyógyulás érdekében ment Jézushoz, és mivel hitt a beteg a gyógyulásban, elég volt hogy elhangzódjon Jézus ajkáról csak ennyi: „legyen a te hited szerint”. És a beteg meggyógyult.

Kedves Testvéreim! Mi a kételkedés időszakát éljük. Ha betegek vagyunk, úgy megyünk az orvoshoz, hogy nem hiszünk saját felgyógyulásunkban. Ha csapás és veszély fenyeget, elveszítjük reményünket, lemondunk, nem hisszük, hogy minden jóra fordulhat. Ha ilyen lelkiállapottal állunk meg az élet nehézségei előtt, akkor biztos, hogy vesztesek leszünk. Nem azért, mert a betegség, a küzdelem, a teher erősebb nálunknál, hanem mert mi vagyunk és mi bizonyulunk gyengébbnek.

Gyengességünk másik oka pedig az, hogy nem érzünk magunk mellett egy erős valakit, mint a példázatban a vak ember Jézust, akinek szemébe ezt tudnánk nyugodtan mondani, hogy hiszek benned. Hiszem, hogy meg tudod tenni, hiszem, hogy segítesz, hiszem, hogy a javamat akarod.

Tudunk olyan súlyos betegekről, akik hittek orvosukban, a tudományban és Istenben és a vártnál tovább éltek, túléltek azonos sorstársaikat, akik nem hittek, akik lemondottak betegségük súlya alatt az életről. Ha ma Jézushoz mehetnénk, hogyan állnánk meg előtte? Vagy egyáltalán fordulnánk-e hozzá?

A magyarázat lényege az, hogy az erős hittel rendelkezők valami olyasmibe kapaszkodnak, ami reményt ad, nem érzik magukat tehetetleneknek, kiszolgáltatottnak. Ha érezzük, hogy még saját magunk tehetünk valamit életünk, továbbélésünk érdekében, nagyobb az esély a megmaradásért, mint az aki tehetetlennek, kiszolgáltatottnak érzi magát. Amikor még a mi kezünkben van a döntés, a határozathozatal ereje, még van egy kis lehetőség a jobbulásra, az életre. De ha érezzük, hogy semmit sem tehetünk, még az erős is lebetegedik, legyengül.

Ennek az érzetét adja vissza Jézus, amikor megkérdezi: hiszed-e hogy meg tudom ezt tenni? A beteg kezébe teszi le a döntéshozatalt. Ha az életet választja IGENT mond, ha a halált, NEMET mond.

Így vagyunk mi is. Hányszor adja Isten a kezünkbe a választás lehetőségét az Élet és a Halál között, a Siker és a Kudarccal között, a Gyógyulás és a Kimúlás között. És mi gyakran hitetlenségből, tudatlanságból a rosszabbik felét választjuk.

Pedig ma is ott van Jézus és Isten életünk minden útkereszteződésénél, mert sok a betegség, a panasz, a baj. Mi pedig menekülünk, orvoshoz, lelkészhez, Jézushoz, Istenhez jobbulást találni. De tehetetlenül várjuk, hogy csodálatos módon minden megoldódjon, sokszor a mi hozzájárulásunk nélkül. Ott lebeg a kérdés előttünk is: hiszed-e, hogy mindez lehetséges? Bízol-e abban aki felé fordultál, hogy segíteni tud rajtad?

Válaszunk legyen IGEN! Ez a bizakodó, hívő ember válasza! A válasz amit kapunk: legyen a te hited szerint! Tegyen erősekké minket, lelkesítsen és buzdítson, hogy mi magunk legyünk képesek megváltoztatni a dolgokat.

Ebben a hitben áll az élet megtartó ereje! Bízunk mindenekelőtt Istenben, aki nem azt akarja, hogy betegek legyünk, szenvedjünk és meghaljunk, hanem azt akarja, hogy éljünk!

Megnyugtatósképpen hangozzon felénk is: legyen a te hited szerint, és a te hited megtart téged! Ámen.

MEZEI CSABA

A HELYREÁLLT KÖZÖSSÉG

Lk 15,31-32

Kedves Testvéreim! Mai istentiszteletünk témája: A helyreállított közösség. Úgy gondolom, mindnyájan ismeritek a tékozló fiú példázatát. Ez a fiú a ráeső örökséggel kiválik a természetes közösségből, a család kötelékéből. Végre szabadnak, erősnek, fiatalnak és boldognak érzi magát. Nem kell gürccölnie apjával, testvérével, meg a bérésekkel együtt. A pénz biztosította a kényelmet, jólétet, a tekintélyt, és ráadásul vidám közösséget is teremtett rövid időn belül. Elámítja a vagyon, a pénz hatalma és valósággal bálványként imádja.

Igen ám, csak hogy ez a bálvány sok áldozatot kíván. Minél többet áldoznak neki, annál többet követel. Ez a bálvány önmagát kéri. Amikor a pénz, a vagyon mind elfogyott, akkor derült ki, mennyire hűtlen imádójával szemben ez a bálvány, és mennyire hűtlen az általa teremtett közösség, a tivornyázó cimborák léha csöcseléke.

A szigorú valóság súlyos terhe alatt összeroskadó fiú megjárja a szegyen, a megaláztatás, a kisémmizettség kegyetlen útját, és amikor úgy érzi, hogy bűne és nincstelensége a megsemmisülés örvénye felé sodorja, mint utolsó mentőöv, életében megszületik a bűnbánat és a megtérés vágya.

Sok prédikáció merített tanulságos példát a tékozló fiú esetéből. Sok lelkes hangsúlyozta a megtérésnek fontosságát, azt aényt, hogy az Isten közösségébe visszatérőt milyen mérhetetlen szeretettel és jósággal fogadja vissza a szerető és megbocsátó, mindenható Atya.

Ha valaki kiválik a családból, vendégként érkezik vissza. A vendéget különös figyelemmel és kedvességgel szokta fogadni a jó házigazda. De ez esetben nem ilyen „vendégjárásról” van szó. A család, a közösség egy összeforrott társaságot jelent. Ha a tagok mind jelen vannak, az annyira természetes, hogy nem is tulajdonítunk különös figyelmet minden tag iránt külön-külön. De, ha valaki hiányzik, az egyből a legfontosabbá válik. Igen, mert hiányával halottá, elveszetté válik a közösség számára. Olyan a közösség, mint egy motor. Ha működik, eszünkbe sem jutnak az alkatrészek, de ha a legkisebb hibásodás is éri valamelyiket, azonnal a legfontosabbá válik számunkra. Ha egy rész hiányzik az egészből, a legfontosabbá válik, mert hiánya meghontja a harmóniát, az összhangot. Ha pedig valami fontos és megkapjuk, megtaláljuk azt, örvendünk neki.